

Barbarski doprinos

2013.

Sadržaj

Sabotirati proizvodnju

5

Ako pokušamo pročitati stvarnost koja nas okružuje, primjetit ćemo da prisustvujemo razvoju dubokih transformacija kod upravljanja političkom i ekonomskom moći. Te se transformacije odražavaju i na društvenoj razini. Trebamo se suočiti s tim transformacijama i uzeti ih u obzir u našim analizama i perspektivama napada.

Kapital nije u krizi, financijski odabiri država su „jednostavno” doveli do problema u tradicionalnom upravljanju tržištem i prouzročili, općenito, pogoršanje životnih uvjeta građana potrošača. Proturječnosti koje je kapital razvio doprinijele su u nekim zonama izbijanju sukoba, više ili manje oštih i dugotrajnih, između stražara moći i njenih struktura s jedne strane i s druge dijela stanovništva umornog od isključivanja iz dobrobiti, koje obećavaju lažna blagostanja potrošačkih društava.

Naspram ovoga normalno je zapitati se što činiti. Biti „sada i ovdje” je u stvari temelj naše želje za nasilnim raskidom sa svakim sustavom vrijednosti, s kapitalom i njegovim nijansama.

U domeni ovih razmatranja i u definiciji perspektiva koje bi nas mogle usmjeriti na nesigurne i neistražene putove pobune, smatramo da trebamo izbjeći suočavanje s realnošću očima zasutih olakim ushićenjima, zbog kojih riskiramo da u svakom kutu vidimo ustanke, u svakom ogorčenom suučesniku, u svakoj izrabljivanoj osobi revolucionarni subjekt. Istovremeno smatramo da je jednako opasno ostati vezani za neku vrstu realističnog pesimizma zbog kojeg riskiramo da ostanemo nepomični dok vrijeme protječe, da nastavimo živjeti u iščekivanju, sputani logikom determinističkog tipa.

Smatramo da je od središnje važnosti sagledati stvari na vrlo lucidan način, kako bi primijetili transformacije u toku, zamijetili slabe točke neprijatelja te točnije procijenili što i kako napasti.

U mentalnim i materijalnim uvjetima u kojima prevladava hitnost da budemo prisutni (a ne da budemo), to jest definicija vlastite uloge unutar moguće rasprostranjene konfliktualnosti, riskiramo da izgubimo iz vida srž pitanja: potrebu da krenemo od sebe, od vlastitih ideja i anarhističkih perspektiva. Dakle, prilikom spontane pobune problem anarhista ne leži u traženju jedne uloge između drugih uloga, u traženju načina kako će nas drugi prihvatiti, u igranju srdačnosti ili u sakrivanju vlastitih istinskih želja u potrazi za saveznicima. Bilo bi korisnije odabrati uvjete napada koji bi onemogućili povratak u normalu, eksperimentirati djelovanje koje nam pripada, pronaći ciljeve koje spontanost sama nije u stanju pronaći. Svaka pretpostavka o ustanku je nepredvidiva i neovisna o nama, ali kao anarhisti, u kontekstu stalne konfliktualnosti i definicije ustaničkih projekata, možemo zasigurno bitno doprinijeti zbivanjima.

Pitanje koje bi trebali postaviti nije, po nama, kako se odnositi naspram mogućih uličnih pobuna, područnih i/ili specifičnih borbi koje bi se mogle radikalizirati i proširiti, nego kako nastaviti djelovati i napadati, u jednoj praktičnoj i teoretskoj dimenziji, u okviru tekućih transformacija unutar društva i mehanizama moći.

Analizira prakse i razvoja borbi u odnosu na ciljeve je središnja točka jedne rasprave kojoj je cilj odrediti granice i perspektive teorije i prakse društvenog prevrata. Kako bi mogli bolje ispitati različita pitanja i prijedloge koje namjeravamo razraditi ovom prilikom, odredimo nekoliko točaka rasprave na koje želimo da drugovi obrate pozornost.

Vjerujemo da se hitno trebamo suočiti s pitanjem načina komunikacije između anarhista. Problem možemo sagledati razlikujući dva aspekta: način na koji odlučujemo komunicirati i vrijednost koju priznajemo odabranim sredstvima. Govorimo konkretno o upotrebi telematske mreže i o načinu na koji se odnosimo prema njoj. Činjenica je da mi koristimo ta sredstva, mada samo djelomično, ali to nije zasigurno razlog zbog kojeg ih možemo smatrati korisnima u slučaju

ustanaka, ili osnovnim sredstvom pri definiciji naših perspektiva, ili čak alatom kojim možemo slobodno raspolagati.

Sustavi komunikacija virtualnog tipa doživjeli su u posljednjih dvadeset godina nevjerojatan razvoj unutar društva u kojima živimo i prožimaju svakim danom sve više stvarnost i sustav odnosa među osobama. Ne možemo zanemariti da su takvi sustavi polako ušli u naše živote, neizbježno uvjetujući i naš oblik odnosa s drugima, s onim što nas okružuje i sa samim telematskim alatima. I sve se to odvijalo mada je svatko od nas svjestan da virtualna nestvarnost služi moći i njezina je snaga.

Posljednjeg desetljeća su se tradicionalni načini kojima su kolale naše ideje, kao na primjer novine, leci, plakati, knjige, osjetljivo prorijedili, a širenje samih ideja je skoro sasvim prepušteno virtualnom univerzumu. Neophodno je više nego ikada ponovno otkriti nekadašnje oblike susreta i komunikacije među anarhistima i eksperimentirati nove, ali koje će biti samo naše, a ne iste kao u neprijatelja. Ponovno se susretati i pronalaziti vremena za to, što postaje sve teže zbog ritma kojeg nameće moderni život, ritam koji smo više ili manje svjesno usvojili.

Često čujemo kako netko govori o mogućnosti korištenja telematskih sredstava u specifičnim situacijama, ali naći se oči u oči s gotovo svakodnevnim korištenjem interneta, posebno za razmjenu informacija i ideja, dokazalo nam je koliko virtualna stvarnost može negativno uvjetovati na sam način međuljudskih odnosa. Ideja o pravilnom korištenju virtualne stvarnosti u revolucionarnoj perspektivi nije uvjerljiva. Vjerujemo u stvari da bi razmatranje takve mogućnosti dovelo do odabira putova koji ništa ne garantiraju, zato što koriste kapitalu i zato što njima upravlja moć. Telematika i tehnološki razvoj mogu najviše biti potencijalne mete napada.

Sabotirati proizvodnju

Stroj kapitala opskrbljuju potrebnom energijom strukture moći (birokracije i institucije), mehanizmi represije i nadzora (zatvori, sudovi, vojne i policijske snage, nadzorni sustavi), posao, suglasnosti, proizvodnja. Radikalna kritika i perspektive napada moraju se dakle razvijati na više nivoa, s teoretske i praktične točke gledišta. Upravo sustav proizvodnje i potrošnje neposredno vezuje i okiva pojedince za kapital i njegove nijanse. Stvaranje lažnih potreba određuje više ili manje svjesno pokoravanje izrabljivanju putem posla, logikama ekonomskog kolonijalizma. Proizvodnja energije, industrijski i tvornički kompleksi, više ili manje delokalizirani, širenje robe, su temelj na kojem funkcionira ovaj svijet.

I upravo u tom smjeru treba djelovati, ne smijemo čekati da se zid mercifikacije, koji se uvlači u sve aspekte života, neizbježno sruši na nas, dok ga pokušavamo zasjeci ciljajući na površinu umjesto na temelje, zatrpavši svaku buduću šansu za napad. Stjecati, razmjenjivati i širiti informacije, prakse i teorije u vezi pronalaženja i korištenja sredstava i znanja, je jedan od aspekata o kojem trebamo neizbježno raspravljati i kojeg trebamo razvijati.

Možemo si postavljati pitanja o načinu djelovanja i napada, ali je isto tako važno zapitati se protiv koga djelovati i koje mete odabrati, ciljajući na inicijativu umjesto zatvoriti se u logiku odgovora. Ono što nas okružuje je ispunjeno područjima kroz koja se kapital razmnožava. Područja koja su rođena ili radikalno izmijenjena posljednjih desetljeća. Navedimo ukratko jedan primjer, kojim ćemo vrlo jednostavno predočiti neke promjene na koje se odnosimo. Zamislimo si razliku između papirnatih arhiva i database. U prošlosti je paljenje dokumenata matičnog ureda, velikog industrijskog kompleksa, moglo predstavljati konkretno destruktivno djelo. Danas ne, informacije, arhivirani podaci pohranjeni su u bazi podataka, u malenim elektronskim aparatima, teku kroz kilometre kablova. Ne bi li to možda trebali držati na umu? I nije li možda očigledno da su transformacije neprijatelja bile radikalne i da ih ne možemo zanemariti, nego ih je potrebno produbiti i upoznati?

Ne želimo ovom prilikom napraviti popis mogućih meta napada, radije ćemo potragu ostaviti mašti pojedinaca, a kreativnosti određivanje vlastitih perspektiva pobuna.

Druga točka na koju želimo nakratko skrenuti pažnju je internacionalna dimenzija koju bi trebala poprimiti, ili ponovno posjedovati, ustanička perspektiva. Prilike kao što je ova omogućuju nam da se sretnemo, da raspravljamo, da se konfrontiramo s anarhistima iz različitih područja, i moraju predstavljati polazišnu točku za stvaranje i produbljenje postojećih i budućih odnosa. No, mogućnost stvaranja individualnih odnosa ili među različitim realnostima nije krajnji cilj, nego samo uvjet i aspekt internacionalističke dimenzije kojoj stremimo. Nije dovoljno samo održavati odnose s drugovima u inozemstvu ili razmjenjivati materijal i znanja. Svatko od nas treba biti sposoban razmatrati i djelovati i preko teritorijalnih granica.

Da se bolje izjasnimo. Sjetimo se na sve što se desilo u Grčkoj posljednjih godina, ustanak u decembru, na tisuće napada razasutih po čitavom teritoriju, opetovana konfliktualnost sa snagama reda te s raznim simbolima i područjima moći, pljačkanje supermarketa i brojne druge akcije koje

su nam ugrijale srce i zapalile duh. Plamenovi koji su, međutim, rijetko prešli iz naših duhova i poprimili konkretni oblik.

Razlozi su razni i različiti. Nedostatak kontakata? Stvarnost predaleka od naše? Teško razumljivi unutarnji uslovi? Sporadične vijesti i često vezane isključivo za izvore režima? Da, naravno, radi se o razlozima koji su vjerojatno imali svoju težinu. Ali najprva, to jest najodlučnija, bila je činjenica da nismo bili, i nismo, spremni, dakle da nismo u stanju iskoristiti priliku. Uspjeti iznijeti preko grčkih granica stalnu konfliktualnost i ciljane napade, biti u stanju shvatiti kontradikcije koje kapital proizvodi gotovo posvuda, biti u stanju krenuti u protunapad imajući na raspolaganju informacije i sredstva prethodno razvijena, moglo je stvoriti razliku. Razmotrivši ovu propuštenu priliku, ali mogli bi navesti i mnoge druge, možemo shvatiti koliko je bitno skrenuti pogled dalje od stvari koje se nalaze u neposrednoj okolini svakog od nas te biti spremni, i biti pripremljeni.

U žurbi da budemo prisutni, dok manično sudjelujemo u mogućnosti širenja ogorčenosti, riskiramo da se izgubimo među provokacijama kapitala i smjerova putova koji nam ne pripadaju. Mi nemamo svijet koji želimo spasiti, ni umove koje želimo pridobiti, ni riječ koju bi širili. Mada je kreativnost koja će odrediti i nepredvidljivo za nas fundamentalna, ipak perspektive i ciljevi se ne smiju vaditi iz nekog čarobnog šesira, ne možemo se srozati na opsesivno traganje za ulogama, brojevima i prisustvima. Važno je istražiti nove putove napada, istražiti nova sredstva, alate i tehnike u odnosu ne samo na ciljeve, nego i na kontekste i na raspoložive snage.

Postoje beskrajne mogućnosti djelovanja u kritičkom i destruktivnom smislu, u odnosu na stvarnost koja nas okružuje, i u tom smislu smatramo da je važno proširiti i diversificirati prakse konflikta, pokušavajući ih, postepeno, reproducirati.

Palermo [Italija], 31 oktobra.

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

Barbarski doprinos
2013.

Naslov originala „Contributo barbaro”, www.non-fides.fr; prijevod Erika

anarhisticka-biblioteka.net